

ererede Medlem har Ret i sin Opfattelse, nemlig Ret i sin Mening om, at vedkommende uegaminerede Person, som han sigtede til, var istand til at helbrede ham — jeg forudsætter, at det forhold sig rigtig, jeg kan ikke uden videre tro det, da jeg ikke kender Manden, og jeg ikke kender hans Midler; jeg veed altsaa slet ikke, hvorvidt det ererede Medlems Tillid til vedkommende Mand er begrundet eller ikke — under Forudsætning altsaa af, at det forhold sig rigtigt, at den paagjældende Mand er istand til at hjælpe, da vil jeg sige, at jeg finder det at være haardt, at man ikke kan faae saadan Hjælp; men jeg tror ogsaa, at man efter det Lovforslag, som jeg gav min Tilslutning i Slutningen af forrige Samling, vilde kunne faae saadan Hjælp. Det ererede Medlem maa jo nemlig vel lægge Mærke til, at der i § 1 i dette Lovforslag aabnes Udgang til at søge Lægehjælp hos uegaminerede Personer, naar en Henvendelse til den Paagjældende kun sker med Vidende og under Henviisning til ham af en autoriseret Læge, som selv ikke har kunnet kuree Sygdommen. Jeg kan ikke nære nogen Tvivl om, at naar der foreligger et alvorligt Tilfælde, det da ingenlunde vil høre til Vanskelighederne at faae en Bevidnelse af en autoriseret Læge om, at han ikke har kunnet helbrede, og at han ikke har Noget imod, at Vedkommende søger Naad hos den Uegaminerede. Jeg nærer ikke nogen Tvivl derom, ligesom jeg holder mig overbevist om, at, hvor der er en Mand, som virkelig har vidst at vinde Anerkjendelse i større Kredse for særlig Kjendskab og Dygtighed til at kuree visse, enkelte Sygdomme, vil det heller slet ikke være vanskeligt at faae en Læge til at lade Kuren foregaa under hans Tilsyn. I saa Tilfælde er der i alt Fald efter § 1 i det omtalte Lovforslag ikke noget til Ginder for ad den Wei at faae Bistand hos den paagjældende uegaminerede Person. Men dertil kommer — for at jeg skal gjentage det — at, hvis det ikke skulde slaa til — og jeg nærer virkelig ikke stor Tvivl i den Retning — har man netop § 3, som gjør det muligt for Justitsministeren at give Tilladelsen ganske anderledes frit, end han kan gjøre det nu. Jeg har ikke udtalt mig i den Retning eller saaledes, at jeg skulde benegte Muligheden af, at en enkelt Person kan indenfor et snevert begrændset Omraade have erhvervet sig en sær Ene til at behandle visse Sygdomstilfælde, og jeg benægter derfor heller slet ikke Muligheden af, at der kan være Forhold og Omstændigheder, under hvilke der kan være al Opfordring til at meddele Tilladelse til at øve en saadan Lægevirk-somhed; noget ganske Andet er det, at jeg har udtalt mig imod den Opfattelse, som det synes, at flere ererede Medlemmer have, om at ganske i Almindelighed det geniale Blik, den geniale Natur skulde kunne træde i Stebet for den Dannelses og Rundskab, som erhverves ved et dybtgaaende Stu-

dium. Det er denne Opfattelse, som jeg paa ingen Maade kan dele eller tilegne mig; men, som sagt, jeg indrømmer, at der kan være Tilfælde, under hvilke det kan være rigtigt at meddele en saadan begrændset Tilladelse som den, hvorom der er Spørgsmaal i § 3. Jeg skal dertil sige, at det er Noget, som man vil finde at være i Overensstemmelse med den Tanke, som jeg havde søgt at give Udtryk i det Lovforslag, jeg forelagde i Landssthinget i forrige Samling, at der vilde være Anledning til at meddele en saadan Frihed til at udøve Lægevirk-somhed for uegaminerede Personer i et større Omfang end det, som hidtil har fundet Steb, naar man i Forbindelse dermed kan sætte og vil sætte en Kontrol, som kan betrygge mod Misbrug og skadelige Følger, og derfor var denne § 3 affattet saaledes, at der skulde kunne meddeles Tilladelse til at øve en vis, indskrænket Lægevirk-somhed under de nærmere Bestemmelser, som i den Henseende fastsattes af Ministeren. Jeg for mit personlige Vedkommende nærer ikke nogen overveieende Betænkelighed ved at aabne Udgang for uegaminerede Personer til indenfor visse Grændser at udøve en vis Lægevirk-somhed, naar denne Tilladelse gives under saadanne Omstændigheder, og Udøvelsen kun tillades under saadant Tilsyn, at man virkelig kan faae Sikkerhed for, at de paagjældende Personer ere Andet end Charlataner. Jeg gjentager, at det, som bevægede mig til at gaa frem i denne Sag, var ikke en Tro paa den Erfarings Rigtighed, som ererede Medlemmer gjentagende have spaaberaabt sig, at Kvaakalvere have gjort vidunderlige Ting, men derimod en Erkjendelse af, at Kroen paa uegaminerede Personers Dygtighed til at helbrede er meget almindelig, og at man, da jeg antager, at denne Tro for en væsentlig Del beror paa en feil Opfattelse, modarbejder den bedst ved at bringe det til, at de paagjældende Personer kunne udøve deres Virksomhed for Alles Dine, men ogsaa under behørig Kontrol. Jeg skal slutte med at sige, at, hvis man virkelig vil arbejde paa at føre denne Sag videre, tror jeg, at det vil være rettere at gjøre det paa det Grundlag, som jeg har tillbudt, naar man opfordrer mig dertil, at ville fremlægge i dette Thing. Man kan mene, at det er et overordentlig lille Skridt, der gjøres ved det antydede Lovforslag; men jeg tror ikke, at det skal kunne negtes, at det er et Skridt og et Skridt i Retning af Frihed, og jeg har den Tro, at, hvis man ikke vil gjøre dette lille Skridt, dette Hænsjeb, eller hvad man vil kalde det, kunde Resultatet let blive, at man slet ikke kom til at gjøre noget Skridt.

Jagd: Jeg kan i Meget og i det Væsentlige være enig med, hvad den ererede Minister i sit første Foredrag yttrede om dette Forhold, navnlig for saa vidt han omtalte, at Tilliden til disse Mirakelkure, som man hørte om, af ueg-